

ورودی دره پنجشیر

کیلومتری خودشان برپاست بی آنکه هیچانی داشته باشند زندگی می‌کنند، حتی مغازه‌ها باز است و معلوم است هیچ اتفاقی تا خود پنجشیر نیفتاده و نمی‌افتد. حتی در گلپهار پکول می‌فروشند و این یعنی طالبان هیچ ابایی از حضور نماد احمدشاه مسعود روی سرآدم‌ها ندارد. از شمال گل بهار و از خیابان‌هایی که مثل کوچه پس کوچه‌های روستاهای بکر و دست نخورده در ایران هستند وارد ورودی پنجشیر می‌شوید، طوری مسیر روستایی است که شما تعجب می‌کنید که یک نفر برای شما تعریف کند که خودروهای زرهی «هام‌وی» از همین طریق به پنجشیر رفته‌اند. بعد از یکی دو کیلومتر مسیری می‌شود درست مثل جاده چالوس! ابتدای ورودی دقیقاً مثل تودرتوی پایین هزار چم است، یک دره عمیق با کوه‌های صخره‌ای سرسخت که در دو طرف قرار گرفته‌اند و یک رودخانه پرآب از کنار جاده بالامی‌رود، دره‌ای که از کوه‌های اطراف می‌توان با پنج نفر نیروی مسلح روی جاده برتری ایجاد کرد و اگر کسی بخواهد بجنگد به این زودی مقاومت نخواهد شکست، طوری کوه‌ها روی جاده مسلط‌اند که آدم خودش را در مقابل قدرت خدا مثل یک سوزن در مقابل اسلحه‌خانه می‌بیند. در بالادست دهانه دره بازتر می‌شود اما عرض دره هیچ‌گاه به دشت نمی‌رسد و پهن‌ترین جای آن روستاها و شهرهای کوچکی هستند که از این دامنه تا آن دامنه کوه نهایتاً یک کیلومتر فاصله دارند. پنجشیر از نظر سوق الجیشی و روی نقشه واقعاً تسخیر ناپذیر است، البته اگر کسی بخواهد از آن دفاع کند.